

CHƯƠNG 30**Huyết Vũ Nguyên Lưu****T**

uyết vẫn rơi trắng xóa không gian. Gió tây bắc lạnh lẽo quất vào mặt rát như dao cắt. Hơi thở vừa thoát ra khỏi miệng đã đóng băng thành những luồng hơi trắng xóa.

Trong dãy Tùng Nguyên Lĩnh tuyết phủ dày tới cả thước, mặt đất bao la một màu trắng xóa, chỉ có những ngọn tùng bị gió đánh tới tả làm rơi hết tuyết nên giữ được màu xanh.

Cuối giờ thìn, bọn Hàn Tùng Linh cả thầy hơn hai chục người đã tới chân Tùng Nguyên Lĩnh, quả nhiên Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã có mặt ở đó, ngoài ra Hàn Tùng Linh, Quách Bằng Phi còn dẫn theo năm mươi đệ tử Bích Huyết Minh, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà cùng hơn năm mươi cao thủ Phi Bằng Bang tổng cộng hơn trăm người đứng thành hàng ngũ chỉnh tề, rất có dáng của một cuộc hưng sư vấn tội.

Hàn Tùng Linh chào hỏi mọi người xong nhìn Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Yến huynh, thương thế ra sao?

Hoang Thành Cô Kiếm vung tả chưởng đánh vào một cây tùng gần đó làm một cành lớn bằng bắp tay gãy phăng, cười “hô hô” đáp:

- Minh Chủ thấy đấy, hoàn toàn bình phục rồi. Quả là thần y thánh dược!

Qua một đêm nghỉ ngơi, thương thế của Hàn Tùng Linh đã gần như hoàn toàn hồi phục, lại thay y phục mới nên nhìn càng oai phong tuấn tú.

Đoàn người rầm rộ tiến lên núi, đao kiếm tuốt vỏ cầm tay, mọi người đều hừng hực khí thế quên cả lạnh.

Tới một khu rừng tùng rậm giữa sườn núi, Hàn Tùng Linh dừng lại nhìn vào với vẻ cảnh giác, sau đó quay sang hỏi Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên đứng bên cạnh:

- Tiên bối nhận thấy trong rừng này có gì khác thường không?

Thiết Huyết Quân Vương không trả lời, quay lại hỏi ái nữ Phùng Quân Nghi đứng sau lưng mình:

- Quân nhi, con thấy thế nào?

Phùng Quân Nghi lắc đầu đáp:

- Không có gì đặc biệt cả. Có lẽ Dịch Thiên Hành đã quyết định chấp nhận một cuộc đấu sinh tử.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hăng hái nói:

- Nếu vậy thì tốt quá rồi! Minh Chủ! Chúng ta cứ tiến lên thôi!

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Chúng ta đi!

Nói xong dẫn đầu quần hùng tiến vào rừng.

Mới đi chừng mười trượng, chàng phát hiện thấy ba người đứng giữa một khu đất trống vắng như đang chờ mình. Ba người này gồm một lão hòa thượng bận tăng bào màu hồng và hai lão đạo sĩ bận đạo y màu xám dáng điệu oai phong, tuổi đều xấp xỉ tám mươi.

Hàn Tùng Linh ngạc nhiên quay lại hỏi Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên:

- Phùng tiên bối, lão tưng đó không phải Dịch Thiên Hành. Họ là ai vậy?

Thiết Huyết Quân Vương thấp giọng đáp:

- Lão tăng là Phật Quang Đại Sư, Phương Trượng Thiếu Lâm Tự, bên trái lão ta là Vân Hạc Chân Nhân, chưởng giáo Võ Đang. Bên phải là Ngô Huyền Chân Nhân, Chưởng Môn phái Không Động.

Hàn Tùng Linh hỏi tiếp:

- Không biết họ tới đây làm gì?

Thiết Huyết Quân Vương lắc đầu:

- Không biết.

Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi chen lời:

- Với thanh uy của ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Không Động, chẳng có lý do gì họ đã liên kết với Dịch Thiên Hành. Nhưng bấy lâu nay không nghe nói ba phái đó kháng cự lại Tam Phật Đài, vì thế rất khó xác định mục đích.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Hàn thiếu hiệp, hiện giờ chưa rõ là bạn hay thù nên tốt nhất cứ phải đề

phòng.

Hàn Tùng Linh gật đầu, ung dung đi thẳng tới.

Vân Hạc Chân Nhân vóc người cao lớn, uy phong凛冽, đứng giữa đường gương đôi mắt hổ lướt nhìn qua quát hỏi rồi ngưng lại trên khuôn mặt tuấn tú của Hàn Tùng Linh cao giọng hỏi:

- Vị thiếu niên này có phải là Hàn Tùng Linh, Minh Chủ của cái gọi là Bích Huyết Minh?

Giọng nói, ngôn từ và thái độ của lão ta đều rất cao ngạo, ra vẻ mình là lãnh tụ của một trong hai phái lớn nhất võ lâm.

Nghe mấy tiếng “cái gọi là Bích Huyết Minh”, Hàn Tùng Linh liền nảy sinh ác cảm, lạnh lùng đáp:

- Không sai! Tại hạ là Hàn Tùng Linh. Có phải đạo trưởng là Vân Hạc Chân Nhân, Chưởng Môn phái Võ Đang không?

- Không sai! Chính là bản đạo.

Hàn Tùng Linh lại nói:

- Cái gọi là Bích Huyết Minh chỉ là một đám người, vừa mới xuất hiện trong giang hồ mất tháng nay, thế mà đến một vị Chưởng Môn Nhân đức cao vọng trọng, lãnh tụ của danh môn đại phái lừng lẫy võ lâm biết đến, tại hạ vô cùng vinh hạnh!

Phật Quang Đại Sư nhận ra ngay hàm ý châm biếm của Hàn Tùng Linh, bước lên chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Hàn Minh Chủ vừa xuất đạo chưa lâu đã làm chấn động giang hồ. Bích Huyết Minh vừa thành lập vài tháng mà lừng danh thiên hạ, bản tăng vô cùng khâm phục!

Hàn Tùng Linh ôm quyền nói:

- Không sai! Đại Sư có phải là Phương Trượng Thiếu Lâm Tự Phật Quang Đại Sư không?

Phật Quang gật đầu:

- Chính là lão nạp.

Rồi chỉ sang lão đạo sĩ giới thiệu:

- Còn vị này là Chưởng Môn Nhân Không Động phái Ngô Huyền Chân Nhân.

Hàn Tùng Linh hướng sang lão ta nói:

- Tại hạ không ngờ được gặp ba vị Chưởng Môn Nhân của ba phái lớn nhất võ lâm ở đây, rất lấy làm vinh hạnh...

Vân Hạc Chân Nhân ngắt lời:

- Hàn Tùng Linh, người biết chúng ta tới đây làm gì không?

- Hàn mỗ không biết.

Vân Hạc Chân Nhân ưỡn ngực đầy hào khí nói:

- Chúng ta đến tìm Linh Phật Dịch Thiên Hành để tính toán nợ nần với hần!

Hàn Tùng Linh tuy không bất ngờ lắm nhưng nhú mày tỏ ý ngạc nhiên hỏi:

- Tính sổ ư? Chẳng hay Dịch Thiên Hành có nợ nần gì với ba vị Chưởng Môn Nhân?

Vân Hạc Chân Nhân đáp:

- Đó là món nợ trong nhiều năm qua, chúng đã tàn sát rất nhiều nhân mạng của võ lâm Trung Nguyên.

Hàn Tùng Linh đưa mắt nhìn Vân Hạc Chân Nhân một lúc, sau đó lạnh lùng nói:

- Thì ra ba vị đã vì chính nghĩa võ lâm mà bất chấp nguy hiểm và đường xa vạn dặm tới tận Quan Ngoại...

Vân Hạc Chân Nhân ngạo nghễ nói:

- Linh Phật Dịch Thiên Hành thì có gì đáng sợ mà gọi là nguy hiểm? Nên biết dư đảng của Tam Phật Đài ở Trung Nguyên đã bị cử đại môn phái tiêu diệt hoàn toàn. Võ lâm để cử ba chúng ta truy tới đây giết Dịch Thiên Hành để trừ tận gốc mầm họa. Không ngờ gặp các người ở đây. Hàn Tùng Linh, người đến Tòng Nguyên Lĩnh có việc gì?

Hàn Tùng Linh thấy nổi ác cảm càng tăng, nhưng vẫn điềm tĩnh đáp:

- Kể cũng khéo tình cờ. Hàn mỗ tới đây cũng với mục đích đòi Dịch Thiên Hành một món nợ.

Vân Hạc Chân Nhân nhú mày hỏi:

- Nợ gì?

- Gia cừu sư hận!

Vân Hạc Chân Nhân gật đầu, nói giọng kẻ cả:

- Gia cừu sư hận là mối thù bất cộng đái thiên. Bần đạo hiểu rõ nỗi lòng người lúc này và coi trọng lòng hiếu thảo. Có lẽ đó là ý trời nên chúng ta còn chưa tìm được Dịch Thiên Hành, nếu không thì nhất định chẳng bao giờ người còn được tận tay trả mối huyết hải thâm cừu!

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên thừa hiểu ý đồ đối phương, liền lên tiếng:

- Đạo trưởng, Linh Phật Dịch Thiên Hành ở Trung Nguyên mấy năm rồi? Tam Phật Đài xưng hùng thiên hạ được bao lâu?

Vân Hạc Chân Nhân đã nhận ra Tần Hoàng Đảo Chủ Phùng Tường Thiên từ trước nhưng cố tình lơ đi, bất ngờ mới nhướng mắt hỏi:

- Phùng lão nhi, người hỏi việc đó có liên quan gì?

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Phùng mỗ lấy làm ngạc nhiên chẳng hiểu sao trong cả thời gian dài như thế, Tam Phật Đài dương oai diễm võ khắp thiên hạ, theo lời người thì chúng tàn sát rất nhiều nhân mạng của võ lâm Trung Nguyên, làm sao người để chúng sống tới tận bây giờ? Lý do gì mấy năm qua chúng sống yên ổn ở Trung Nguyên mà không ai dám phản kháng, bây giờ chúng tới Quan Ngoại thì các người mới nghĩ đến chuyện truy kích?

Vân Hạc Chân Nhân ngọng lưỡi không biết trả lời sao.

Phật Quang Đại Sư thấy vậy đỡ lời:

- Phùng thí chủ, ai cũng biết Tam Phật Đài thế lực rất lớn. Bây giờ địch nhân đang ở trước mắt, chúng ta không nên chấp nhặt chuyện nhỏ, tra căn tìm gốc mà hãy coi đại nghiệp của võ lâm làm trọng, đồng tâm hiệp lực đối phó với cường địch mới phải.

Thiết Huyết Quân Vương nghiêm nghị nói:

- Đại Sư nói vậy là không sai. Nhưng trước khi động thủ chúng ta cần làm rõ vấn đề để sau này khi sự việc kết thúc, đừng để có chuyện tư tình gì mà không công bằng?

Thiết Huyết Quân Vương lạnh lùng nói tiếp:

- Vừa rồi Vân Hạc lão đạo võ ngược tự cho mình là nhân vật anh kiệt trong cứu đại phái, tiêu diệt hết dư đảng của Tam Phật Đài ở Trung Nguyên rồi mới truy

sát Linh Phật Dịch Thiên Hành tới đây. Vậy thì dám hỏi những nhân vật cao cấp nhất trong Tam Phật Đài gồm Tam Phật, Thất Đại Sứ Giả, Tam Đại Hộ Pháp, Tứ Đại Kim Cương, Cửu đại phái có giết được người nào không?

Vân Hạc Chân Nhân lại đứng ngậy ra.

Quả thật trong Cửu đại môn phái, kể cả ba người đứng ở đây chưa ai dám nhận mình là đối thủ của một trong số mười mất nhân vật cao cấp của Tam Phật Đài, nếu vậy thì nói gì đến việc tiêu diệt bang phái đầy uy lực này?

Phật Quang Đại Sư xuống giọng:

- Phùng thí chủ, chúng ta hãy vì an nguy của võ lâm là liên kết lại, đừng nên bức ép nhau như thế, có được không?

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Vì nể mặt Đại Sư, Phùng mỗ im lặng vậy!

Nhưng Vân Hạc Chân Nhân không chịu kém, trừng mắt nhìn Thiết Huyết Quân Vương “Hừ!” một tiếng nói:

- Phùng Tường Thiên, trong mấy năm qua ngươi thúc đầu rụt cổ ở Tân Hoàng Đảo, làm được trò trống gì mà bây giờ tới đây điều võ dương oai?

Thiết Huyết Quân Vương bỗng biến sắc, nhưng không phản ứng với Vân Hạc mà nhìn sang Phật Quang Đại Sư hỏi:

- Đại Sư thấy việc này thế nào? Lão mũi trâu đó muốn tranh công trách tội hay Phùng mỗ? Như vậy thì chúng ta có thể liên kết lại được không?

Vị Phương Trọng Thiếu Lâm thở dài đáp:

- Phùng thí chủ, bản nạp chỉ muốn tốt cho cho chúng ta mà thôi!

Nói xong chấp tay niệm Phật.

Hàn Tùng Linh không tham gia vào cuộc tranh chấp.

Thiết Huyết Quân Vương nhìn Vân Hạc và Ngô Huyền Chân Nhân nói:

- Nếu các vị đã tự tin sẽ giết được Linh Phật Dịch Thiên Hành thì lão phu xin hỏi một câu, vì sao để Tam Phật Đài làm mưa làm gió ở Trung Nguyên đã gần mười năm, hủy diệt không biết bao nhiêu môn phái, sát hại hàng nghìn hàng vạn cao thủ võ lâm mà chờ đến khi chúng đến Quan Ngoại mới tìm đến. Tới đây hào khí ngất trời như vậy sao không đến tìm Dịch Thiên Hành mà đứng đây chờ ai vậy?

Vân Hạc Chân Nhân “Hừ!” một tiếng nói:

- Tên họ Phùng! Người tưởng chúng ta ở đây là chờ người sao?

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt đáp:

- Đương nhiên không phải chờ ta, vì Phùng mỗ tự biết mình không địch nổi Dịch Thiên Hành. Mặc dù vậy, Phùng mỗ dám khẳng định ba vị đứng đây chờ người.

Vân Hạc Chân Nhân lạnh giọng hỏi:

- Chờ ai?

Thiết Huyết Quân Vương thản nhiên đáp:

- Người đã giết Tứ Đại Kim Cương và Tam Đại Hộ Pháp, hơn một nửa trong số Thất Đại Sứ Giả, lão nhị và lão tam trong Tam Phật.

Phật Quang, Vân Hạc Chân Nhân và Ngô Huyền Chân Nhân nghe nói mặt đều biến sắc.

Họ từng nghe nói Hàn Tùng Linh gật đầu chết Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiểu Thiên và ở Quan Ngoại Tam Phật Đài bị tổn thất nặng nề, nhưng không ngờ tất cả đều bị một tay Hàn Tùng Linh giết chết và nay còn thêm lão nhị Tâm Ma Khuất Chí Nguyên cũng bị giết dưới tay chàng.

Đúng là ba người bàn định tới đây nhờ gió bẻ măng, cứu vãn chút uy danh cho bốn phái, nhưng biết mình không đủ sức đấu với Linh Phật Dịch Thiên Hành nên chờ Hàn Tùng Linh.

Nhưng đã lỡ làm như tình cờ gặp Hàn Tùng Linh, lại huênh hoang đến chiến công của Cửu đại phái, vừa rồi còn lên giọng kể cả nhường Hàn Tùng Linh trả thù nếu không sẽ không bao giờ còn cơ hội tự tay trừng trị cứu nhân, bây giờ làm sao mà thừa nhận?

Tuy việc đã lỡ nhưng không muốn để mất thể diện, Vân Hạc Chân Nhân cứng giọng nói:

- Phùng Tường Thiên, người coi chúng ta là hạng người nào?

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Ba vị có muốn Phùng mỗ nói thật không? Chỉ e không được nghe đâu!

Ngô Huyền Chân Nhân “Hừ!” một tiếng nói:

- Phùng Tường Thiên, trong giang hồ ai cũng nói người cuồng ngạo nhất thiên hạ, quả nhiên nay mới biết không sai. Từ khi gặp chúng ta đến nay, có câu

nào người nói dễ nghe đâu?

Thiết Huyết Quân Vương bình thản đáp:

- Người ta nói thuốc đắng già tật, sự thật mất lòng. Xin ba vị lượng thứ, vì xưa nay Phùng mỗ không quen nói lời giả dối để tăng bốc người khác.

Vân Hạc Chân Nhân trầm giọng quát:

- Phùng Tường Thiên! Ai cần người tới đây tăng bốc?

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt đáp:

- Có thể như vậy. Bởi vì hai vị đạo trưởng là những nhân vật đứng đầu một trong những đại môn phái lừng danh nhất thiên hạ võ lâm, một bọn lâu la của Tam Phật Đài thì có nghĩa lý gì?

Phật Quang Đại Sư lại phân trần:

- Các vị! Chúng ta tới đây là để đồng tâm hiệp lực trừ ma hộ đạo. Làm sao chưa đối địch đã trác hiệu chấp nhau như vậy?

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Nếu hai vị đạo trưởng kia có lượng bao dung khiêm hòa như Đại Sư thì Phùng mỗ thừa nhận mình hẹp hòi nhỏ nhặt. Nhưng thực tế hai vị đó vừa lên tiếng là đã tự coi mình là siêu phàm, lấy giọng kẻ ban ơn cho một kẻ hậu nhân văn bối, Minh Chủ của “cái gọi là Bích Huyết Minh” vô danh được tự tay động thủ để đòi gia cừu sư hận, coi công lao của người khác là ân huệ của mình, thử hỏi ai chịu được sự hờn hĩnh đó?

Vân Hạc Chân Nhân quát lên:

- Phùng Tường Thiên! Người ăn nói cho lễ độ một chút! Nếu đạo gia không có sự tự tin thì há dễ vượt đường xa ngàn dặm tới đây làm gì?

Thiết Huyết Quân Vương cười nhạt nói:

- Nếu vậy thì có lẽ lão phu đã nhìn lầm hai vị.

Ngô Huyền Chân Nhân tiếp lời:

- Cái đó quá rõ rồi! Người chỉ là hạng ếch ngồi đáy giếng, ngoài Tần Hoàng Đảo ra thì còn biết gì là đại sự võ lâm?

Thiết Huyết Quân Vương bị nhục mạ mặt liền biến sắc, nhưng nén được, ngửa mặt cười một tràng to nói:

- Hô hô hô! Lão phu thừa nhận những lời hai đại đạo gia nhận xét về mình

đều đúng cả. Hai vị đứng đầu đại danh phái Võ Đang và Không Động ắt phải có bản lĩnh kinh nhân nên mới làm cho Dịch Thiên Hành thân tàn ma dại trốn ra Quan Ngoại này. Phùng mỗ nguyện ý chịu nhục chứng kiến việc hai vị trở thân uy hàng ma phục quái!

Vân Hạc Chân Nhân ngạo khí nổi lên nói:

- Thế thì tốt! Lát nữa người cứ giương đôi mắt thiểu cận ra mà nhìn!
- Hô hô! Hy vọng rằng Phùng mỗ sẽ được mở rộng tầm mắt. Hô hô hô hô...

Ngô Huyền Chân Nhân trừng mắt hỏi:

- Người không dấu sự châm biếm, rốt cuộc là muốn gì?

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Ngô Huyền! Người không cần thách thức. Lão phu chính đang muốn thỉnh giáo trước xem cả hai người có đủ bản lĩnh hàng ma không?

Phật Quang Đại Sư mặt bỗng biến sắc nói:

- Phùng thí chủ! Cớ sao cường địch trước mặt mà các vị lại nảy sinh xung đột là cớ gì?
- Đó không phải là bốn ý Phùng mỗ, mà chính là hai vị đạo trưởng bức lão phu phải nói lời mình không muốn.

Hàn Tùng Linh góp lời:

- Phùng tiên bối, xin đừng quên ý nguyện của Tái Ngoại Du Long Chân Nhất tiên bối trước lúc lâm chung.

Thiết Huyết Quân Vương gật đầu nói:

- Thôi được, Phùng mỗ cam bái hạ phong, xin lùi xa để mục kích hai vị đạo trưởng trở thân uy.

Vân Hạc Chân Nhân trừng mắt nhìn Thiết Huyết Quân Vương rồi quay sang Phật Quang Đại Sư và Ngô Huyền Chân Nhân bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Thiết Huyết Quân Vương còn nói thêm một câu:

- Chúc ba vị thành công!

Ngô Huyền Chân Nhân “Hừ!” một tiếng rồi bước theo hai vị Chưởng Môn ngược lên đỉnh núi.

- o O o -

Phân đà đầu tiên của Tam Phật Đài tại Quan Ngoại tọa lạc trong một khu rừng tùng rậm rạp bằng phẳng trên đỉnh Tùng Nguyên Lĩnh. Đó là một tòa sơn trang lớn với tường thành rất kiên cố, xung quanh trang viện cành lá thâm u khiến người ta có cảm giác hãi hùng.

Hiện tại, phân đà này là nơi tập trung toàn bộ chủ lực của Tam Phật Đài.

Sáng hôm đó hai cánh cổng bằng đồng lớn mở toang, trước cổng có hai tên hán tử đứng hai bên, ngoài ra trong cổng còn có hai chục tên hắc y hán tử tay cầm binh khí sáng loáng đứng thành hai hàng, tên nào mặt mũi cũng đờ đờ sát khí.

Nhờ trang môn mở rộng nên mới thấy được quang cảnh bên trong, hoàn toàn tương phản với bên ngoài vì từ cổng trở vào không có cây cối gì, đứng trước cổng hầu như bao quát toàn bộ khung cảnh bên trong, sau quảng trường rộng tới tòa tiền sảnh lớn, hai bên có tiểu hoa viên, đình đài lầu tạ, phí sau nhà cửa phòng ốc san sát, quả là một sơn trang hùng vĩ, chỉ tiếc rằng trong cảnh đông hàn nên khắp nơi phủ đầy tuyết trắng.

Ba vị Chưởng Môn tới trước bọn hán tử mới dừng lại, còn quần hùng ba phái Bích Huyết Minh, Bắc Hải Bang và Tần Hoàng Đảo do Hàn Tùng Linh dẫn đầu đứng cách ba trượng.

Vân Hạc Chân Nhân chỉ vào mặt hai tên hán tử đứng hai bên cổng nói:

- Mau vào báo với Bang Chủ các người rằng Chưởng Môn Võ Đang muốn gặp hần.

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn nhau rồi cùng chạy vào trang, được một lúc thì cùng quay ra.

Vân Hạc Chân Nhân quát:

- Thế nào?

Tên bên tả đáp:

- Bổng Bang Chủ mời Chân nhân vào đại sảnh yết kiến.

Vân Hạc Chân Nhân nổi giận nói:

- Dịch Thiên Hành không chịu ra nghênh đón chúng ta?

Tên hán tử nhắc lại:

- Bồn Bang Chủ mời Chân nhân vào đại sảnh yết kiến.

- Các người vào báo rằng có Chưởng Môn Nhân phái Võ Đang tới đây muốn gặp hần!

Tên hán tử đáp:

- Tiểu nhân đã bẩm báo rồi.

Vân Hạc Chân Nhân đáp:

- Vào báo thêm một lần nữa!

Tên hán tử tỏ ra kiên quyết:

- Chúng tôi không vào nữa.

Vân Hạc Chân Nhân trừng mắt hỏi:

- Các người muốn chết?

- Nếu chân nhân không sợ mất thân phận thì xin cứ động thủ!

Vân Hạc Chân Nhân đang lúng túng chưa biết xử trí thế nào thì Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên bước lên nói:

- Các người vào báo với Linh Phật có Hàn Tùng Linh tới cầu kiến.

Nghe tên Hàn Tùng Linh, tên hán tử mặt biến sắc, buột miệng hỏi:

- Hàn Tùng Linh? Vị đó ở đâu?

Hàn Tùng Linh bước lên trầm tĩnh nói:

- Hàn mỗ ở đây!

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn chàng một lúc rồi lại quay vào sơn trang.

Chưa thấy người, từ trong trang đã vang lên giọng nói oang oang như sấm:

- Hô hô... Hàn Minh Chủ! Phật gia đoán người nhất định sẽ tới, quả nhiên không sai!

Giọng nói vang rền khắp không gian khiến mọi người cảm thấy tai mình ong ong nhức buốt.

Lát sau nhân ảnh xuất hiện, đầu tiên là một đoàn tám tên cấm y hán tử lưng đeo trường kiếm hùng dũng lướt ra đại môn.

Tiếp theo tới một lão hòa thượng tuổi ngoài thất tuần, mặt tròn như vầng nguyệt, da dẻ hồng hào, mi dài bạc trắng, mắt phát thần quang, mình bận tăng bào màu hồng. Rất khó hình dung đó là tên nhất đại hung ma khét tiếng giang hồ.

Hàn Tùng Linh cố nén xúc động hỏi:

- Linh Phật Dịch Thiên Hành?

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên đứng cạnh bên chàng gật đầu đáp:

- Không sai, chính là hần.

Tiếp sau Dịch Thiên Hành tới Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam rồi đôi phu thê dâm dăng mà cả giang hồ đều biết là Huyền Âm Đồng Tử và Thất Xảo Phu Nhân.

Sau đôi phu thê này đến một lão nhân bận hắc y, lưng đeo đại đao, mắt sâu môi mỏng, mày thưa trán hẹp, tướng mạo hiểm độc.

Vừa thấy người này, Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên buột miệng nói:

Tam Tuyệt Đao Vạn Quân Sơn!

Nhưng Hàn Tùng Linh đã để hết tâm trí vào cứu nhân, không chú ý gì khác nữa.

Sau Vạn Quân Sơn còn có một đoàn hơn hai chục cao thủ già trẻ đều có.

Không chờ Linh Phật Dịch Thiên Hành đến cổng, Vân Hạc Chân Nhân đã nói to:

- Dịch Bang Chủ, cuối cùng thì ngươi cũng phải ra đây!

Tám tên cấm y hán tử tản ra chia thành hai hàng đứng đối diện trước đại môn.

Dịch Thiên Hành tới cách ba vị Chưởng Môn Nhân chừng hai trượng thì dừng lại nói:

- Phải, ngưng các vị môn nhân, Phật gia ra đây không phải vì các vị.

Ngô Huyền Chân Nhân buột miệng:

- Ngươi vì ai?

Dịch Thiên Hành thản nhiên đáp:

- Vì Hàn Minh Chủ Hàn Tùng Linh.

Vân Hạc Chân Nhân sau khi bỏ Thiệt Huyết Quaân Võng Phương Tôông Thiân hai nhũc vaãn cõn tõi giaãn, nay thấy nõi phõng coi thõõng mình nhõ vaãy nhõ lõua nõi theãm daàu maát heát saùng suoaít, quaùt lên:

- Dịch Thiên Hành! Trong khi việc giữa chúng ta chưa giải quyết xong, chỉ sợ người không có cơ hội gặp người khác đâu!

Dịch Thiên Hành nhướn mắt nhìn lão một lát rồi cười khẩy nói:

- Chưởng môn nhân! Phật gia muốn gặp ai thì đó là việc của mình, người không đủ tư cách và năng lực can thiệp.

Vân Hạc Chân Nhân ngửa mặt cười một tràng dài nhưng không được tự nhiên lắm, xong mới nói:

- Dịch Thiên Hành! Bây giờ chúng ta đã gặp nhau ở đây, dù là việc của người cũng không thể do người quyết định!

Dịch Thiên Hành nhíu đôi mày bạc hỏi:

- Chưởng môn nhân, người có biết mình đang nói với ai không?

Vân Hạc Chân Nhân “Hừ!” một tiếng đáp:

- Tên họ Dịch! Bản đạo đang nói với người đấy!

Dịch Thiên Hành cười nói:

- Chưởng môn nhân, người sống được đến hôm nay không phải dễ dàng, can có gì mà tự chuốc lấy diệt vong?

- Bản đạo sống đến lúc nào, chẳng lẽ người quyết định được sao? Sống được dễ dàng hay không, đó là việc của ta!

Dịch Thiên Hành cười ngạo nói:

- Vân Hạc! Trước đây thì Phật gia có thể không quyết định, vì kẻ nào thuận theo Tam Phật Đài thì sống, nghịch thì chết. Các người còn sống đến bây giờ vì không ai dám đối đầu. Còn hôm nay người đổi ý, việc người sống hay chết đang nằm trong tay Phật gia.

- Hô hô hô... Vậy người xem bản đạo bây giờ như đang sống hay chết?

Linh Phật Dịch Thiên Hành đáp gọn một tiếng:

- Chết!

Vân Hạc Chân Nhân bước lên một bước nói:

- Bần đạo muốn thử xem!

Dịch Thiên Hành nói:

- Chưởng môn nhân, không cần thử, vì ngươi không đủ bản lĩnh.

Ngô Huyền Chân Nhân chột chen lời vào:

- Bần đạo muốn có một phần.

Linh Phật Dịch Thiên Hành nhìn sang Ngô Huyền Chân Nhân rồi lướt mắt sang Phật Quang hỏi:

- Đại Sư có muốn cùng tham dự một tay không?

A Di Đà Phật!

Vị Phương Trượng Thiếu Lâm tuyên một câu Phật hiệu rồi lấy giọng nghiêm trang nói:

- Lão nạp cùng hai vị Chưởng Môn Võ Đang, Không Động cùng tới đây, đương nhiên có ý cùng chia hoạn nạn. Nếu Đại Sư không phản đối thì lão nạp cũng xin góp một phần.

Dịch Thiên Hành cười to nói:

- Hô hô hô... Đại hòa thượng! Nếu ta sợ ngươi hợp lực thì đã không gọi ý đâu. Đừng nói thêm một mình ngươi mà cho dù có đủ Chưởng Môn Nhân của Cửu đại môn phái, Phật gia cũng kích cho chúng đồng loạt xuất thủ để được thượng lộ cùng thời khắc!

Vân Hạc Chân Nhân nói:

- Đại ngôn thì ai cũng làm được. Nhưng huênh hoang khoác lác không giải quyết được vấn đề.

- Vân Hạc, Phật gia đại ngôn hay tiểu ngôn, ngươi không có tư cách bình luận đâu. Ngươi có nhớ lần trước Phật gia tới Võ Đang tình cảnh ra sao rồi chứ?

Vân Hạc Chân Nhân nhớ rõ lần ấy tới Võ Đang, Dịch Thiên Hành với mấy tên thuộc hạ giết chết Chưởng Môn sư huynh và gần năm mươi cao thủ bốn phái rồi ung dung bỏ đi.

Nổi cừu hận trào lên, lão quát to một tiếng phi thân lao tới như một ngọn cuồng phong.

Thân thủ của Vân Hạc Chân Nhân xứng đáng là nhất đại tông sư của một đại môn phái trong giang hồ.

Ngô Huyền Chân Nhân nói:

- Bản đạo cũng góp một phần!

Chưa dứt lời lao theo vị chưởng giáo Võ Đang.

Luận về thân pháp thì hai người cũng chẳng kém gì nhau.

Bốn chưởng cùng phát tạo thành kinh phong như triều như bão làm cho bọn cầm y hán tử đứng gần đó phân phân lùi lại, hai cánh cổng lớn bằng đồng rít lên, những cây tùng bên đường chuyển mình răng rắc, uy lực quả thật kinh nhân.

Linh Phật Dịch Thiên Hành điềm nhiên cười nhạt, tựa hồ không phải hai đại cao thủ không phải công kích vào bản thân mình.

Thấy thái độ lão ta trấn tĩnh như thế, Hàn Tùng Linh biết bản lĩnh của hai vị Chưởng Môn Nhân còn kém xa.

Quả nhiên chàng đã không lầm.

Trong tiếng cười nhạt, Dịch Thiên Hành vung tay phát ra đồng thời mười mấy chưởng nhanh tới mức không sao nhận ra được, lấy công đổi công!

Vân Hạc và Ngô Huyền Chân Nhân hai vị Chưởng Môn vừa lao vào thế như mãnh hổ, khi chưởng sắp đánh tới người đối phương thì đều bị đẩy lui, cả hai bị bắn lên không rơi xuống cách xa gần hai trượng, sau khi đáp xuống thân hình còn chao đảo một lúc mới đứng vững.

Linh Phật Dịch Thiên Hành cười thâm trầm nói:

- Hai vị Chưởng Môn Nhân công lực chẳng qua chỉ có thể thôi. Bây giờ tới lượt Phật gia!

Vân Hạc và Ngô Huyền lúc ấy đã cảm thấy hai tay tê đi, mặc dù biết rõ công lực kém xa địch thủ ngưng không dám lùi, vì đã huênh hoang với Thiết Huyết Quân Vương.

Đến lúc đó Phật Quang Đại Sư mới lên tiếng:

- Lão nạp xin góp một phần!

Dịch Thiên Hành cười đáp:

- Mời Đại Sư!

Dứt lời tung mình lao tới hai lão đạo.

Phật Quang Đại Sư từ một bên lao tới chếch sang vung chưởng đánh vào sườn và vai phải đối phương.

Vì phải đối địch hai hướng nên Dịch Thiên Hành không dám phân tán lực đạo, đột nhiên bật lên cao hai trượng rồi lướt thẳng tới Vân Hạc và Ngô Huyền Chân Nhân đánh xuống hai chưởng.

Không ngờ đối phương không nghênh chiến với mình, Phật Quang Đại Sư nhận ra thì chưởng đã đánh vào khoảng không, liền biến chiêu đánh theo một chưởng.

Chỉ nghe chưởng phong tiếp nhau nổ rền hai tiếng, hai vị Chưởng Môn Võ Đang và Không Động rú lên, cùng bị bắn xa hơn một trượng, miệng phun máu thành vòi ngã xuống bất động.

Dịch Thiên Hành vừa đáp xuống liền cảm thấy chưởng phong đánh tới sau lưng, không kịp quay sang người đánh lui lại một chưởng.

Hàn Tùng Linh lướt tới vung tả chưởng đánh vào giữa hai luồng chưởng phong.

Một tiếng nổ vang lên, Phật Quang Đại Sư lão đảo lùi lại năm sáu bước, miệng ộc ra một bãi máu, hai chân khụy xuống, mặt xám ngắt. Hiển nhiên lão đã bị nội thương không nhẹ.

Hàn Tùng Linh cũng bị đẩy lui hai bước, trong lúc đó Linh Phật Dịch Thiên Hành chồm tới hai bước, quay lại nhìn Phật Quang Đại Sư nói:

Chưởng môn nhân, nếu không nhờ Hàn Tùng Linh đỡ cho năm thành công lực thì bây giờ người đã đi theo hai lão đạo kia rồi.

Quả thật Vân Hạc và Ngô Huyền Chân Nhân đều đã tuyệt khí.

Phật Quang đưa tay áo cà sa quét má loang đầy miệng rồi gượng đứng lên nói:

- Lão nạp biết. Nhưng sống chết đối với ta bây giờ không quan trọng nữa. Chỉ sợ đại sư hôm nay cũng không chiếm được tiện nghi đâu!

Dịch Thiên Hành chỉ sang Hàn Tùng Linh hỏi:

- So với hẳn?

Phật Quang gật đầu đáp:

- Không sai! Chắc Đại Sư cũng biết rõ, hai chúng ta đều đã xuất toàn lực. Lão nạp đã bị thương không nói làm gì, nhưng lúc đó Hàn thí chủ vì cấp thiết cứu mạng lão nạp nên chỉ mới xuất tối đa là tám thành công lực thôi, thế mà không kém Đại Sư.

Dịch Thiên Hành không thừa nhận cũng không phủ nhận nói:

- Chưởng môn nhân quan tâm đến ta sao?

Phật Quang chấp tay nói:

- Linh Phật Đại Sư! Khổ hải vô biên, hồi đầu thị nạn! Đây là lúc Đại Sư nên quay đầu rồi!

Dịch Thiên Hành hỏi:

- Chưởng môn nhân đoán Phật gia bao nhiêu tuổi?

- Cho dù một ngày biết hối cải rồi viên tịch cũng là điều đáng quý.

Dịch Thiên Hành lắc đầu đáp:

- Đại hòa thượng! Câu đó Phật gia đã nghe nhàm tai rồi. Nhưng ta vẫn cứ là ta!

Phật Quang Đại Sư buông tiếng thở dài chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Ngã Phật Từ Bi!

Nói xong ngồi xuống nhắm mắt vận công.

Hàn Tùng Linh bước lên nói:

- Dịch Thiên Hành! Bây giờ tới lượt chúng ta!

Linh Phật tới đứng đối diện với Hàn Tùng Linh, chăm chú nhìn chàng một lúc mới chậm rãi nói:

- Thời gian qua, trong võ lâm chỉ một mình ngươi mới đủ sức làm chấn động Tam Phật Đài. Phật gia thực lòng khâm phục ngươi. Người luyện võ, khi đạt tới thành tựu khả quan nào đó đều hướng tới mục đích trở thành lãnh tụ võ lâm. Không ai phủ nhận sự thực đó. Nhưng dùng tay không mà làm cho võ lâm khuấy phục không phải chuyện dễ dàng. Dù ngươi công lực cái thế cũng chỉ có một mình, Bích Huyết Minh chưa thể coi là một môn phái. Còn Phật gia đã có cơ nghiệp, tuy vừa qua ngươi gây nên không ít tổn thất, nhưng thế lực vẫn thừa khả năng làm bá chủ giang hồ! Chỉ cần ngươi hợp tác với ta, toàn võ lâm sẽ cúi đầu khuấy phục...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Đa tạ ngươi có lòng ưu ái, nhưng bá chủ võ lâm, khuấy phục giang hồ, đó không phải là mục đích của Hàn mỗ!

- Vậy mục đích của ngươi là gì?

- Báo gia cừu sư hận, trừ hại để đem lại yên bình cho thiên hạ võ lâm!

- Sau đó?

- Giao quyền chấp chưởng Bích Huyết Minh cho hai vị sư huynh, làm kẻ nhàn vân dã hạc!

Linh Phật Dịch Thiên Hành nhướn mắt nhìn chàng một lúc rồi nói:

- Người tuyên bố những câu danh thép như thế, Phật gia tin rằng người không giả. Như vậy mục đích cuối cùng của người là giết ta và tiêu diệt Tam Phật Đài. Bây giờ chúng ta chỉ có một con đường để đi, người biết gì không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Cường tồn nhược vong!

Trên bộ mặt hồng hào tròn vành của Dịch Thiên Hành lập tức hiện sát cơ. Lão gật gật đầu nói:

- Chính thế!

Rồi quay lại phất tay ra lệnh cho thủ hạ:

- Bắt lấy hắn!

Lệnh vừa phát, Huyền Âm Đồng Tử, Thất Xảo Phu Nhân, Tam Tuyệt Dao Vạn Quân Sơn, Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam và tám tên cấm y hán tử lập tức xông vào Hàn Tùng Linh.

Bên này Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên, Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi cùng hai vị phu nhân và hai ái nữ, Bạch Phong Công Chúa, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà, thư muội Úc Lan, Thiết Huyết Thập Bát Vệ đã có chuẩn bị, đồng loạt xông vào tìm đối thủ giao chiến.

Trước sơn môn lập tức tạo thành một cuộc hỗn chiến kinh tâm động phách.

Tiếng binh khí chém vào nhau, tiếng chưởng phong, tiếng hô xung sát, tiếng người bị trúng thương rú lên tạo thành một thứ âm hưởng hỗn loạn, rùng rợn.

Bọn đệ tử Tam Phật Đài từ trong sơn trang chưa kịp xông ra thì gặp quần hùng hai phái Bích Huyết Minh và Bắc Hải Bang ủa vào đại môn, tiến hành cuộc huyết chiến ngay giữa quảng trường.

Phật Quang Đại Sư vừa mới vận công hồi phục lại một ít cũng đứng lên gia nhập vào cuộc chiến.

Hàn Tùng Linh và Linh Phật Dịch Thiên Hành hiểu rằng đây là thời điểm quyết định sự sinh tử tồn vong nên ngay từ lúc chưa giao chiến đã vận sẵn công lực, bảo kiếm cầm sẵn trong tay, mắt không rời nhau.

Chợt nghe Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam trúng kiếm của Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên ngã xuống, Dịch Thiên Hành gầm lên một tiếng như thú dữ lao sang, nhưng vừa tung người lên thì Hàn Tùng Linh đã lướt tới chặn đường.

Thân hình đang lơ lửng trên không, cả hai đại cao thủ đều xuất liền bốn năm mươi kiếm rồi mới thả mình rơi xuống.

Chỉ mới giao chiến chiêu đầu tiên, trên mình cả hai đều bị thương tích. Trên ngực và vai Dịch Thiên Hành trúng ba vết kiếm, tuy không thấy máu ngưng vết thương ở huyết Nhũ Căn trên ngực trái rất sâu.

Còn vai phải, sườn trái và hai cánh tay Hàn Tùng Linh cũng bị thương bốn năm chỗ.

Linh Phật Dịch Thiên Hành nhổ ra mấy bãi máu lẫn nước bọt rồi thở dài nói:

- Hàn Tùng Linh! Phật gia chưa bao giờ phục ai, đây là lần đầu tiên khâm phục chiêu Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt của ngươi.

- Chắc rằng ngươi cũng dùng chiêu đó giết lão nhị?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai!

Dịch Thiên Hành nói tiếp:

- Giả như ta cũng luyện thành chiêu đó, cuộc đấu hôm nay ắt giữ được bình thủ.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Tiếc là ngươi không biết chiêu đó. Bởi vì trên đời còn có sự công bình.

- Thực tình mà nói, sau khi lão tam bị giết, ta đã liệu đến tình huống này, đã hết sức căn dặn lão nhị không được rời xa, thế mà hắn không chịu nghe lời. Nếu không người bại trận hôm nay không phải Phật gia.

- Đó cũng là sự báo ứng!

Dịch Thiên Hành lại nhổ ra mấy bãi máu, chợt hỏi:

- Bây giờ vẫn không giữ ý định tái xuất giang hồ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai!

Dịch Thiên Hành nở nụ cười thê lương nói:

- Đó là một ý định sáng suốt. Đến bây giờ người đã có danh vọng tuyệt đỉnh, nhưng không nên giữ lấy nó lâu. Từ đỉnh cao quyền lực, người ta sẽ trở thành tham lam, tàn nhẫn.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hơn nữa đó còn là lời thề nguyện trước khi Hàn mỗ hạ sơn.

Nếu vậy trong cuộc chiến hôm nay không ai thắng cả!

- Sao lại không? Đó là chính nghĩa võ lâm!

Linh Phật Dịch Thiên Hành gật đầu:

- Phải. Người nói vậy, ta chết được an ủi mấy phần.

Nói xong vung kiếm lên, chỉ thấy một tia chớp lóe sáng, đầu Dịch Thiên Hành đã lăn xuống đất.

Linh Phật Dịch Thiên Hành, kẻ tung hoành thiên hạ suốt mấy chục năm, bắt võ lâm phải cúi đầu tuân phục, cuối cùng đã trả giá cho hành động phi nghĩa của mình.

Hàn Tùng Linh bị thương không nhẹ, tới đó cũng không gượng được nữa, ngồi bệt xuống tuyết nhắm mắt vận công.

Bấy giờ cuộc hỗn chiến cũng dần lắng dịu, quân hùng đã hoàn toàn chiếm ưu thế, trừ một người trong số Thiết Huyết Thập Bát Vệ, bốn đệ tử Bắc Hải Bang và năm đệ tử Bích Huyết Minh bị giết, bảy tám trường hợp bị thương, số còn lại đều an toàn.

Đệ tử Tam Phật Đài cũng không thương vong nhiều. Ngoài Phiên Thiên Ngọc Hồ Dịch Tinh Nam, Tam Tuyệt Dao Vạn Quân Sơn, bốn tên cầm y hán tử và hơn mười tên đệ tử khác bị giết, số còn lại đầu hàng đều được tha bổng, cả phu thê Huyền Âm Đồng Tử và Thất Xảo Phu Nhân bị thương nhẹ cũng được phóng thích.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên nhìn Bạch Phong Công Chúa, Tuyết Hiệp Quách Tố Linh và Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi dắt tay nhau một cách thân thiết đứng sau Hàn Tùng Linh, nhìn thê tử nói:

- Phu nhân, chúng ta cần đem nó ra Tần Hoàng Đảo một thời gian. Nó cần được tĩnh dưỡng.

Phụ nhân mỹ lệ lườm trượng phu nói:

- Tường Thiên! Chàng đã lớn tuổi mà còn kờ quá! Không khéo chữa trị lành thương tích cho nó lại còn mất thêm một nữ nhi nữa đấy!

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên cười “hô hô” nói:

- Nàng xem, phu thê Quách Bang Chủ cũng mất một nhi nữ mà cao hứng như thế, chẳng lẽ chúng ta không giống họ hay sao?

Tuyết Hiệp Quách Tố Linh và Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi nghe câu ấy, mặt đỏ ửng lên.

Gió vẫn thổi ào ào, tuyết vẫn rơi trắng xóa không gian, nhưng không ai thấy lạnh.

Hết

- o O o -